ODA LA O URNA GRECEASCA

de John Keats

Mireas-a linistii eterne, fecioara înca nerapita,
Copil de suflet al tacerii si-al timpului ce trece greu,
Povestitoare din padure, ce spui povestea înflorita
Mai dulce ca în versul meu,
O ! spune, spune ce-i legenda cu zei si oameni dimpreuna.
Din plaiurile-Arcadiene ori din a´Tempei mândre vai,
Si care-n horbota de frunze, frumosul trup ti-l încununa ?
Si ce fecioare razvratite, ce oameni sunt colo, ce zei ?
Si ce-i navala cea nebuna si lupta ceea de scapare ?
Si fluierele care cânta s-acea salbatec-admirare ?

Sunt dulci cântarile-auzite, dar pentru mine-i mai placuta
Cântarea care nu s-aude ; o! fluiere, cantati mereu,
Nu pentru simturile mele, ci melodia voastra muta
Cântati-o sufletului meu !
O ! tinere, ce stai la umbra, cântarea ta nu vei curma-o,
Cum din copacul larg de ramuri nici frunza nu s-a scutura.
Cu orisicâta îndrazneala, nicicând tu nu vei saruta-o,
Oricât te-ai crede de aproape. Si totusi nu te întrista:
Desi nu ti-ai vazut norocul, nu-mbatrâneste-a ta mireasa,
Si tu de-a pururi vei iubi-o si ea va fi mereu frumoasa.

O ramuri, fericite ramuri ! frunzisul vostru totdeauna
Îl veti pastra si primaverii voi nu veti zice bun-ramas !
Ferice cântaret ! Din fluier doinesti mereu si nou întruna
E-al fluierului dulce glas.
Iat tu, iubire fericita, tu înca esti mai fericita,
Si tineretea ta-i eterna, în veci înfiorata esti,
Tu vesnic calda, bucurie ce-ntruna poate fi simtita,
Deasupra timpului ce trece s-a patimilor omenesti,
Ce-ti lasa inima închisa, de jale si durere frânta,
Usuca limba ta în gura si fruntea ta o înfierbânta.

Dar cine-s oamenii de colo ? Ei vin la jertfa si misteruri.
O ! preot ne-nteles de lume, la ce altar aduci grabit

Sarmana junca ce se zbate si muge-ntruna catre ceruri
Cu pântecele-mpodobit ?
Ce orasel se vede-acolo, pe malul râului sau marii,
Ce pasnica cetate oare în vârful muntelui o fi,
Din care iese tot poporul în dimineata închinarii ?
O ! mic oras, a´tale strade de lume nu vor mai vui.
Si nici un suflet de pe lume nu va veni ca sa ne spuie
De ce acuma sta acolo o parasita cetatuie.

O ! forma atica ! ce zvelta esti în podoabele-ti sculptate !
Cu mândri tineri si fecioare ca statuile-nmarmuriti,
Cu ramurile din padure si buruienile calcate,
De frumusetea ta vrajiti,
Noi stam ca-n fata vesniciei, tacuta pastorala rece !
Tu vei ramâne în mijlocul durerilor ce vor mai fi,
Atunci când vârsta cea de astazi din viata asta s-o petrece,
Si omenirii, ca prieten, vei spune tot ce poate sti:
Ca Adevarul e Frumosul, Frumosul Adevar se cheama,
Atâta-i tot ce stiti aicea, de alta nu mai tineti seama.